

KORZIKA – OTOK LEPOT, KONTRASTOV IN PRESENEČENJ

KORZIKA S SVOJIMI SLIKOVITIMI ZALIVI, NESKONČNIMI PEŠČENIMI PLAŽAMI, KRISTALNO ČISTO VODO TER Z LEPIM IN SONČNIM MEDITERANSKIM VREMENOM PRIVABLJA LJUBITELJE PEŠČENIH PLAŽ IN VODNIH ŠPORTOV. NESKALJENA IN PRISTNA NARAVA V NJENI NOTRANJOSTI, DIVJE SOTESKE IN VISOKE GORE, KI SE PONEKOD DVIGUJEJO NARAVNOST IZ MORJA, SO PRILJUBLJEN CILJ POHODNIKOM, GORNIKOM IN PLEZALCEM, RAZPENJENE BELE VODE V GLOBOKIH SOTESKAH PRIVABLJAJO KAJAKAŠE, ŠTEVILNE PRAZNE ASFALTIRANE GORSKE CESTE PA CESTNE KOLESARJE. V PRIMERJAVI Z OSTALIMI ŠPORTI SE GORSKO KOLESARSTVO NA KORZIKI ŠE NI RAZMAHNILO, KAR JE BIL MAMLJIV RAZLOG, DA SMO ŠLI PREVERIT, KAJ NUDI KORZIKA GORSKIM KOLESARJEM.

Korzika je s svojimi 8680 km² četrti največji otok v Sredozemlju, takoj za Sicilijo, Sardinijo in Ciprom, obenem pa je najbolj hribovit sredozemski otok s povprečno višino 568 m. Ima zanimivo obliko zaprte pesti z iztegnjenim palcem, od severa do juga pa se v obliki raztegnjene črke S vije gorski greben z najvišjim vrhom Monte Cinto, visokim kar 2706 m. Zaradi svoje višine so korziški vršaci pokriti s snegom še zgodaj poleti. Gorništvu je na Korziki zelo razvito in tamkajšnje gore so prepletene s planinskimi potmi, od katerih je najbolj znana transverzala GR 20 (Sentier de Grande Randonnée de la Corse), 160 km dolga transverzala, ki poteka od Calenzane do Conce in prečka celo Korziko v smeri severozahod – jugovzhod, poleg nje pa je še nekaj večdnevni prečnih transverzal, od katerih sta najbolj znani Tra Mare e Monti, med morjem in hribi, in Da Mare a Mare, od morja do morja. Korzika nikakor ni enostaven revir za gorsko kolesarjenje. Visoki koničasti hribi in globoke soteske, kjer so na poteh številne ovire, skalnati prehodi, visoke stopnice ter velike in ostre skale, zmanj-

šujejo možnosti in izbiro poti za kolesarjenje. Visoki grebeni in korziški vrhovi so gorskim kolesarjem večinoma nedosegljivi, zato pa te gore tvorijo kulise, ki jih lahko občudujemo s poti v nižjih predelih in ob obali.

Najprimernejši čas za aktivne počitnice na Korziki so spomladanski in jesenski meseci, ko ni ne prevroče ne preveč mrzlo. Mi smo si izbrali prvomajske praznike. Preštudirali smo zemljevide, poiškali informacije na internetu in v vodičih, preko interneta nabavili vozovnice za trajekt in se odpravili. Po 4-urni vožnji s trajektom so se na obzorju začeli kazati obrisi Korzike. Čez slabe pol ure smo polni pričakovanj pristali v Bastiji in ker je bila za naslednje dneve slaba napoved, smo se takoj odpeljali na sever, v »konico iztegnjenega palca«. Že prvi dan smo želeli s kolesi obkrožiti Cap Corse. Na skrajnem severnem delu Korzike je namreč tik ob obali znana pohodna pot, imenovana Sentier des Douaniers. Ime je dobila po carinikih, ki so v preteklosti nadzirali severno obalo Korzike in preprečevali ilegalnim pribežnikom prihod na otok.

Poleg tega so ob tej poti številni ohranjeni srednjeveški obrambni stolpi. Sredi 15. stoletja so v času vladavine in blagostanja Genovske republike zgradili Korzičani ob obali okoli celega otoka sistem obrambnih stolpičev, imenovanih Toreggiana. Ti stolpi so bili med seboj na vidni razdalji in obrambne straže na stolpih so lahko z dimnimi signali sporočale okoliškim prebivalcem in stražarjem v naslednjem stolpu, da se bliža nevarnost. Tako so se Korzičani lahko pripravili na obrambo pred napadalci, večinoma Turki, prebivalci pa so se pravočasno umaknili na varno v notranjost otoka. Od okoli 150 stolpičev, kolikor jih je bilo zgrajenih, jih je dandanes ostalo še 67, nekaj od teh nepoškodovanih, večina pa v ruševinah.

A bili smo pozni, želje so bile velike, dosegli smo najvišjo točko, občudovali cvetoče rastline in dehteč rožmarin, vendar je bil dan prekratek in obalnega dela z obrambnimi stolpiči nismo uspeli prekolesariti. Morda naslednjič, smo si rekli. Zato pa smo si naslednji dan ogledali ostanke obrambnih stolpičev nad čudovitimi plažami na koncu polotoka Agriates, imenovanega Désert des Agriates. To je pust polotok zahodno od St. Florenta, med izlivoma rečic Aliso in Ostriconi, kjer prevladuje kamenje, ki je poraslo z redkim grmičevjem makije in brškina, ki so ga v času našega obiska krasili pomečkani beli cvetovi v polnem razcvetu. Do nebeških plaž Ghignu, Saleccia in Lodu smo prišli iz notranjosti po razdrapanem kolovozu, nato pa smo nadaljevali pot po sprehajalni poti ob obali, ki je bila deloma vozna, občasno pa je bilo treba prijeti kolo v roke in prestopiti preko skalnatih ovir. Največjo oviro nam je predstavljala narasla rečica, ki je na obali nismo mogli prečkati, namig, kje lahko prečkamo, so nam dale krave, ki so prežvekovale na plaži in se pasle na travnikih v bližini.

Zanimivo mesto na severu Korzike je Calvi, njegova okolica, predvsem pa polotok Revellata, je s svojimi številnimi potmi odlično igrišče za gorske kolesarje. Turo smo začeli s strmim vzponom po makadamski cesti do kapele Notre Dame de la Serra, od koder je izjemen razgled na Calvi in celoten zaliv, nato smo se po planinski poti vrnili do mesta in nadaljevali pot po grebenski cesti vse do starega svetilnika na koncu polotoka. Nazaj v Calvi nas je vodila ozka potka na strmem bregu, visoko nad morjem, ki je bilo ponekod temno modro, drugod pa izjemno lepe sinje barve. Vse okrog nas so se bohotile številne cvetice, cvetoči karpobroti z raznobarnimi cvetovi, pa lilaste rožice, pa rumene, bele ... Oamljeni od vseh vonjav, predvsem pa od izjemno lepe poti, smo si v Calviju privoščili obilen sladolead, obenem pa kovali načrte za naslednje dneve.

Tura po soteski Spilonca je bila kot smetana na čokoladni torti. Po tej slikoviti in globoki soteski med krajema Ota in Evisa v bližini Porta, tam segajo v višave do 1000 m visoke svetlo oranžne granitne stene, žubori in se med skalami peni zelena reka Porto, ki se napaja iz številnih gorskih rečic in potokov, ob njej pa je speljana stara, deloma tlakovana mulatjera, po kateri so v preteklosti oskrbovali gorska naselja iz obmorskega mesta Porto. Dandanes je ta pot del transversale Tra Mare e Monti in je eden od zelo priljubljenih in obiskanih ciljev planincev in pohodnikov. Kljub temu smo mi le tu in tam srečali kakšnega planinca, ki nas je lepo pozdravil in občudoval naš pogum. Spust iz Evisa v sotesko je bil zanimiv in naporen, pot je bila sprva gruščnata, nato pa deloma tlakovana in se je v ostrih serpentinah spuščala proti reki. Obča-

V bližini Cap Corsa, spust po potki, obdani z dišečim cvetočim rožmarinom, ki smo jo poimenovali rožmarinova potka.

Vzpon po makadamski cesti proti kapeli Notre Dame de la Serra, v ozadju se za obzidjem skriva Calvi.

Tlakovana mulatjera nad sotesko Spilonca.

S cvetjem obdana sprehajalna potka na zahodnem delu polotoka Revellata.

sno smo bili skriti v gozdu, občasno pa so se odprli čudoviti razgledi po okoliških stenah in na reko globoko v dolini. Pri starem kamnitem mostu U Ponte à Zaglia smo prvič srečali reko ter nato skupaj nadaljevali pot proti morju, mi po kamniti poti nad strugo, rečica pa med zglajenimi skalami po svoji strugi.

V bližini Porta se bohoti in razkazuje še ena igra narave – Les Calanches de Piana, ki sodi v Unescovo svetovno naravno dediščino. Na tem področju so naravne sile izoblikovale granit in porfir v zelo različne skulpture – od stebričev do groteskni obrazov, grčavih figur ter skulptur, ki spominjajo na različne živali. Videz, predvsem pa barva teh podob in skal, se spreminja z dnevno svetlobo, od svetlejše, rumeno oranžne zjutraj pa do rdečkaste ob sončnem zahodu, lepoto pa poudarja morje s svojo intenzivno

modro barvo. Spektakularno delo erozije nas je tako navdušilo, da smo kar pozabili, da smo do njih pripeljali s kolesi po asfaltni cesti. Prav neverjetne so bile skulpture psa, dinozavra in neverjetnih obrazov, ki so se mi z druge perspektive zdeli kot lobanje, naložene ena preko druge, da o luknji v skali v obliki srčka sploh ne govorim. Morda je v pravadnini sodeloval pri delu narave zaljubljeni »Guliver« z umetniško žilico?

Korzika ima kar nekaj imen, Ille de Beauté, Ille de Contrastes, Ille de Surprises, otok lepote, kontrastov in presenečenj ... Vsa ta imena držijo kot pribito, saj Korzika s svojo raznovrstnostjo nudi vsakemu svojemu obiskovalcu tisto, kar si želi, le poiskati mora. Tudi mi smo našli vse, kar smo iskali – neokrnjeno naravo, dehteče rastline, lepe enoslednice in prijazne gostitelje. Videli smo le majhen del otoka v severnem in severozahodnem delu, večinoma ob obali, a že ta je bil izjemno raznovrsten. Res je, da ture, ki smo jih opravili, niso bile ekstremne, višincev je bilo tipično bolj malo, a ob morju so bile poti lepe in pogosto tehnično zahtevne, tako da prav nihče ni pogrešal višje ležečih ciljev. Kdo ve, morda jih bomo v prihodnje obiskali, a najverjetneje kot pohodniki in planinci.

PA ŠE TO

Vzdušje še najbolj pričarajo gibljive slike, nekaj posnetkov smo združili v tale filmček: <http://www.vimeo.com/4852957>.

Denis Glavič – Cindro

Foto: Denis in Lado Cindro

Les Chalances de Piana, skala s srčkom.